

עמ"ת 75260-05-25 - פלוני נ' מדינת ישראל

בית המשפט העליון

עמ"ת 75260-05-25

לפני: כבוד השופט חאלד כבוב

העורר: פלוני
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי
(סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 על
החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (כבוד
השופט ז' פלאח) במ"ת 78749-03-25 מיום
25.05.2025

תאריך הישיבה: ט' סיון התשפ"ה (05 יוני 2025)
בשם העורר:
בשם המשיבה: עו"ד מיכל בלומנטל

החלטה

ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (כבוד השופט ז' פלאח) במ"ת 78749-02-25 מיום 25.05.2025. בגדרה, הורה בית המשפט על הארכת מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

רקע והשתלשלות העניינים

1. נגד העורר הוגש כתב אישום האוחז שני אישומים, במסגרתם מיוחסות לעורר מספר עבירות שוד וניסיון שוד בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); עבירת סחיטה באיומים לפי סעיף 428 לחוק העונשין; וכן עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

2. בתמציתית יתואר, כי כעולה מעובדות כתב האישום, העורר, יחד ט' ו-י' (להלן: ט' ו-י' בהתאמה וביחד: החבורה), הפעילו חשבונות תחת שמות בדויים באתר האינטרנט 'קאצ' צ'אט', אשר

משמש כאתר היכריות, לרבות בין גברים (להלן: אתר האינטרנט). לטענת המשיבה, החבורה יצרה מצג כוזב לפיו החשבונות המופעלים על-ידם מופעלים על-ידי גברים צעירים. כך, פעלו על-מנת ליצור קשרים בעלי אופי מיני עם גברים אחרים באתר האינטרנט, וזאת לשם ביצוע מעשי שוד ואלימות כלפי גברים אלו. על רקע זה, הוגש נגד העורר כתב אישום כאמור, כאשר נגד יתר חברי החבורה הוגש כתב אישום נפרד (ת"פ 78722-03-25).

3. בהחלטת בית המשפט המחוזי מיום 06.04.2025, נקבע, בהסכמת העורר, כי קיימות ראיות לכאורה "שיש בהן פוטנציאל להרשעת [העורר] בביצוע העבירות המיוחסות לו". בהמשך לכך נקבע, כי קיימות עילות למעצרו. לצד זאת הוטעם כי "בכדי שהתמונה תהיה מלאה, ועל מנת להרחיב את מסד הנתונים אודות [העורר], ועל אף שהסיכוי כי אורה על מעצרו באיזוק אלקטרוני ו/או חלופת מעצר הוא קטן", על שירות המבחן להגיש תסקיר מעצר בעניינו של העורר.

4. ביום 15.05.2025 הוגש תסקיר כאמור, במסגרתו צוין כי אמנם העורר נעדר עבר פלילי, אך כתב אישום אחר תלוי ועומד נגדו, בגין חשד לביצוע עבירת חבלה ופגיעה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין (ת"פ 50850-02-24); וכי הוא מתקשה להסתגל לתנאים בבית המעצר; זאת לצד ציון העובדה כי העורר הביע רצון לקחת חלק בהליך שיקומי. אשר להערכת רמת הסיכון הנשקפת מהעורר, הוטעם כי לנוכח מבנה אישיותו וקשריו החברתיים, "רמת הסיכון להישנות עבירות דומות בעתיד הינה בינונית עד גבוהה ובמידה ותתקיים, רמת ח[ו]מרת תהיה גבוהה". בנתון לאמור, ולנוכח התרשמות שירות המבחן מהמפקחים המוצעים, לפיה הם "אינם מודעים לקשרים שוליים ביחסיו החברתיים [של העורר] ולחלקיו האלימים בהתנהגותו", שירות המבחן לא בא בהמלצה על שחרור העורר לחלופת מעצר.

5. חרף המלצת שירות המבחן, לרבות בעניין המפקחים המוצעים, בהחלטת בית המשפט המחוזי מושא ענייננו נקבע, כי המפקחים הם "אנשים רציניים המסוגלים לפקח על [העורר] ולדווח כנדרש על כל הפרה מצידו, כך שאני קובע כי מדובר במפקחים ראויים". לצד זאת נקבע, כי על-אף התאמת המפקחים והתאמת מקום הפיקוח המוצע, לא ניתן יהיה באמצעות חלופה זו לאיין את המסוכנות הנשקפת מהעורר. בהקשר זה הוטעם, כי "[העורר] הורשע בבית משפט השלום בקריות בביצוע עבירה של פגיעה כשעברין מזוין [...] תוך כדי שהוא ממתין לטיעונים לעונש, הוא מבצע, לכאורה, את העבירות שבפניי. בני משפחתו של [העורר] לא יכלו לעצור בעדו מלהמשיך ולהסתבך ובת זוגו, שהייתה עמו גם בזמן ביצוע העבירה של ביהמ"ש בקריות, למעשה, לא יכלה להשפיע עליו להפסיק ולעבור לכאורה על החוק, והפעם הוא ביצע עבירות חמורות, וכתב האישום הוגש לבית המשפט המחוזי". על-כן, הורה בית המשפט על הארכת מעצרו של העורר מאחורי סורג ובריה עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

6. מכאן הערר שלפניי.

טענות הצדדים

7. עיקר טרזניית העורר נעוצה בכך, שלשיטתו, היקף מעורבותו בביצוע המעשים המתוארים לעיל הוא קטן לאין שיעור ממעורבות יתר חברי החבורה. בהקשר זה נטען, כי "שגה בית משפט

קמא כאשר נמנע מלדון בחלקו של העורר, וביסס [את] מסוכנתו על מעשי אלימות פיזית". לגופם של דברים נטען, כי בית המשפט המחוזי הורה על שחרורו של ט' למעצר בפיקוח אלקטרוני וזאת חרף "חלקו [...] [ה]דומיננטי לאין שיעור מחלקו של העורר". לפיכך נטען, כי שחרורו של העורר למעצר בפיקוח אלקטרוני מתחייב מכוח "עיקרון השוויון בין נאשמים". בדיון שהתקיים לפניי ביום 05.06.2025 חזר בא-כוח העורר על טענותיו לעיל, תוך שהודגש כי "הערר הזה מבוסס על שאלה אחת מרכזית, האם האבחנה שנעשתה בין הנאשם האחר בתיק לעורר הייתה מוצדקת".

8. המשיבה מצידה סמכה את ידיה על החלטת בית המשפט המחוזי. בתוך כך נטען, כי העורר הסכים לקיומן "של ראיות לכאורה וכשמסתכלים על כתב האישום לא רואים אבחנה במעשים" [בין המעשים המיוחסים ל-ט' לבין אלה המיוחסים לעורר - ח' כ']. זאת ועוד, המשיבה ציינה כי בניגוד לעורר, תסקיר שירות המבחן המליץ על שחרורו של ט' לחלופת מעצר; וכן כי כתב האישום שהוגש נגד ט' אוזז אישום אחד לעומת שני אישומים בעניינו של העורר. בהתאם נטען, כי בנתון למעשיו החמורים והאלימים של העורר, לצד המלצתו השלילית של שירות המבחן, אין מנוס מדחיית הערר.

דיון והכרעה

9. לאחר עיון, מצאתי כי דין הערר להידחות.

10. כידוע, עיקרון השוויון בהליכי מעצר ומניעת הפליה בין נאשמים שאין ביניהם שוני מהותי, הוא עיקרון חשוב עליו עמדו בפסיקת בית משפט זה:

"שחרורו בערובה של אחד השותפים לעבירה מצדיק באופן עקרוני נקיטת יחס דומה מקביל גם כלפי שותפיו, ובלבד שמדובר בנסיבות קרובות המשותפות לשותפים הנוגעים בדבר, ובאין טעמים ראויים המבחינים בין השותף שהשתחרר לבין האחרים" (בש"פ 6522/11 מדינת ישראל נ' אלטיף, פסקה 6 (09.09.2011)).

11. ברם, בענייננו, וחרף טענות העורר כי "מעיון בתשתית הראייתית המוסכמת עולה כי חלקו של [ט'], דומיננטי לאין שיעור מחלקו של העורר", עולה כי הטענות שהופנו כלפי העורר זהות במידה רבה לאלו שנטענו בכתב האישום בעניינו של ט'. יתרה מזאת, ובניגוד לניסיונו של העורר לגמד את המעשים המיוחסים לו, בפרט לעומת אלה המיוחסים ל-ט', לעורר יוחס אישום נוסף וחמור לא פחות. במסגרת אישום זה אף נטען, כי העורר, יחד עם י', היכו את אחד המתלוננים בפניו.

12. זאת ועוד, וכפי שצינה המשיבה בדיון שהתקיים לפניי, שירות המבחן לא בא בהמלצה שיקומית בעניינו של העורר, בין היתר לנוכח דפוס פעולתו האימפולסיבי וקשייו "בפנייה לקבלת עזרה". לכך יש להוסיף כמובן את העובדה, שהמעשים המיוחסים לעורר בוצעו לכאורה, עת היה העורר מצוי בראשיתו של הליך שיקומי בגדרי ההליך הנוסף המתנהל בעניינו, מה שלא הרתיע אותו ממעורבות במעשים המיוחסים לו. לעומת זאת, התסקיר בעניינו של ט' מלמד כי שירות המבחן סבר שמעצר בפיקוח אלקטרוני עשוי לאיין את הסיכון הנשקף ממנו, לצד קידומו

של תהליך שיקומי.

13. ויודגש. אין זה רק תסקיר שירות המבחן שמטה את הכף, לבדו, אל עבר דחיית טענותיו של העורר, בדבר פגיעה "[ב]עיקרון השוויון". אלא שמכלול הנסיבות, לרבות העובדה שלעורר מיוחס אישום נוסף, שאינו מיוחס ל-ט'; חומרת המעשים המיוחסים לעורר; והתרשמותו הישירה והבלתי-אמצעית של בית המשפט המחוזי, כי חלופת מעצר לא תוכל לאיין את המסוכנות הנשקפת מן העורר, מובילות כולן יחד לכדי מסקנה כי קיים הבדל של ממש בין העורר לבין ט' (ראו והשוו: בש"פ 3253/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (20.05.2013)). על-כן, שחרורו של ט' לחלופת מעצר אינה מחייבת מניה וביה את שחרורו של העורר לחלופת מעצר.

14. משלא מצאתי כל פגם בהחלטת בית המשפט המחוזי, דין הערר להידחות.

ניתנה היום, י"ד סיוון תשפ"ה (10 יוני 2025).

חאלד כבוב
שופט